

DIUMENGE XIV DURANT L'ANY (B)
Homilia del P. Josep-Enric Parellada, monjo de Montserrat
8 de juliol de 2018
Mc 6, 1-6

Benvolguts germans i germanes,

El text que acabem d'escoltar ens ha narrat el trobament i la confrontació de Jesús, que era ja un home adult, amb la gent del seu poble de Natzaret, que l'havien conegut des de petit. Per a ells era el fuster. A més Jesús tenia molts parents entre el veïns d'aquell lloc. L'evangelista sant Marc fins i tot en dóna els noms: Jaume, Josep, Judes, Simó, ...

La seva arribada a Natzaret, després d'un llarg temps fora del seu poble, provoca una gran expectació, ja que anava precedida de la fama que li havien donat els seus primers miracles fets a Galilea. La seva estada i sobretot la seva predicació a la sinagoga, planteja als seus compatriotes uns interrogants molts seriosos sobre la seva persona, sobre el seu missatge i sobre la seva missió.

La gent de Natzaret que veuen el que diu i el que fa, s'adonen que a través d'ell Déu està obrant alguna cosa diferent. El drama però és que no els quadra "aquest do de saviesa i aquests miracles que es realitzen per les seves mans" i el fet de que sigui un d'ells. Per això es pregunten: "D'on li ve tot això?".

Si ens endinsem en la reflexió d'aquest relat, ens adonem que se'ns plantegen un parell de qüestions: perquè actuen així la gent de Natzaret? Com actuaríem nosaltres? o millor dit, com reaccionem quan algú del nostre entorn ens sorprèn per la seva fe o per la seva generositat?

Una primera causa d'aquesta reacció podria ser el sentiment que tots portem a dintre, també els compatriotes de Jesús, segons el qual nosaltres ja sabem el que ens fem i no cal que vingui ningú a ensenyar-nos res sobretot quan l'actuació o la paraula dels altres ens empenyen o posen en evidència que ens cal canviar o corregir les nostres maneres de fer i de veure.

Una segona raó del rebuig del natzarens envers la persona i el missatge de Jesús, és el fet de tenir les persones molt classificades i tenir molt clar que de segons qui, segur que no en puc aprendre res de nou i potser ni tant sols res de bo. A Jesús el coneixien perfectament bé, sabien qui era, de quina família provenia. Per tant és impensable que hagi pogut fer un canvi. Ni l'evidència dels fets prodigiosos que realitza donen credibilitat a la seva persona i a la seva paraula.

En aquest punt de la reflexió ens cal afirmar la urgència de fer gestos de confiança envers tothom, ja que en tot home i en tota persona i ha molt més que les simples aparences. També ens cal fer-los envers Déu. Els seus silencis ens molesten, però també ens molesten les seves manifestacions, ja que habitualment es presenta de manera inesperada i amb formes que no tenen res de sobrenatural o com ens agradaria que fossin.

Per quina raó ens molesten les manifestacions de Déu? El fet que un profeta sigui un home extraordinari o carismàtic ens ho podem esperar. Però el fet que la profecia, el profeta es donin en la quotidianitat, en algú no té cap mena de cultura o títol, ens sembla impossible. A Natzaret pensen: el Messies no pot venir a aquest món amb les mans de fuster, amb els mateixos problemes que tots tenim, per tant no pot venir de

Déu. Però l'Esperit es fa present precisament en el que és quotidià, fent de la vida mateixa, amb totes les seves circumstàncies i situacions un litúrgia, és a dir, un espai i un temps per celebrar el do de Déu, que s'encarna en la quotidianitat de la vida.

La reacció de Jesús davant el refús dels seus convilatans resulta també paradoxal ja que no respon ni amb recriminacions ni tampoc amb condemnes. Com ens ha remarcat l'evangelista sant Marc quedà sorprès de la reacció que havien tingut enfront de la seva persona. El refús però no el bloquejà, tot el contrari, ja que malgrat que no hi pogué fer cap miracle continuà guarint encara que fossin pocs. I el sorprenia que no volguessin creure. Podríem dir que el Déu que ha estat refusat es fa encara salvació, ja que el seu amor i la seva acció no es guien pels rancors o pel que se li ha fet sinó per la decisió de donar sempre senyals de vida entorn seu.

Germans i germanes, com a conclusió d'aquesta reflexió hauríem d'estimular-nos i estar atens per valorar els qui tenim al nostre costat, tot intentant fixar-nos en les seves virtuts i qualitats, no sols en les aparences ni en els prejudicis, ja que com ens recorda el Romà Pontífex nos ens cal anar gaire lluny a trobar els sants o les santes sinó que els podem trobar molt a prop nostre, si afinem la mirada i l'oïda segons el cor de Déu.